

LIBRIS | We know books

AVENTURI ÎN TABĂRA CU PONEI

SOPHIE și
PONEIUL MISTERIOS

OLIVIA TUFFIN

ILUSTRAȚII DE
JO GOODBERRY

Traducere de
Parmena Zirină

Editura Univers

CAPITOLUL 1

Sophie a strâmbat puțin din nas când a simțit gădilătura și înțepăturile firelor de paie. *Măcar miroase bine*, se gândea, inspirând aerul proaspăt de vară și de ponei. Zâmbea în timp ce se ghemuia tot mai jos, încercând să nu chicotească și să strice întregul joc. Putea să o audă pe Gracie, care vorbea cu Willow și Poppy. Veneau spre hambar. Ușa s-a deschis cu un scârțâit, iar vocile s-au auzit tot mai tare. Acum se îndreptau spre fânul dulce din luncă, care fusese depozitat cu grijă, ca să-și umple plasele. Momentul era *perfect*, iar ea era pregătită.

AVENTURI ÎN TABĂRA CU PONEI

LIBRIS

Trei, doi, unu!

We know
books

– BAUUU!

Sophie a sărit râzând din spatele baloților, cu fân în părul ei cârlionțat, în timp ce prietenele sale au tresărit și au scăpat plasele din mâini.

– V-am prins, a chicotit ea, ignorându-le privirile înghețate. Din nou!

LIBRIS

We know
books

Grăție și-a dat ochii peste cap și a exclamat:

– Ca de fiecare dată!

Dar deja începuse să râdă și, în loc de răspuns, a aruncat o mână de fân spre Sophie. Nu că ar fi contat – Sophie era plină de fân pe tricou și pantalonii de călărie, iar firele de iarbă i se încurcaseră până și în păr.

– Ha! a zis Sophie în timp ce s-a alăturat prietenelor ei. Ar fi *trebuit* să vă obișnuiți până acum.

Willow era ocupată să-și umple plasa cu fân. Părul ei șaten, lucios, era prins într-o coadă, la spate. Purta pantaloni de călărie și bluză sport, pe spatele căreia îi era scris numele cu litere roșii. Willow participa la crosuri cu clubul de atletism al orașului și apărea deseori în ziarul local datorită realizărilor ei.

– Sophie, a spus când ea s-a oprit din chicotit. Nu ai terminat de curățat grajdul? Trebuie să fim în arenă în zece minute! Exact *atât* o să dureze să te cureți de tot fânul ăsta!

– Bineînțeles că am terminat! a spus Sophie relaxată.

S-a scuturat rapid de paie și l-a chemat pe Jack, care locuia la Ferma Vale, să continue cu restul.

– Știi, totuși Lainey s-ar putea să se supere dacă *nu ai terminat* de curățat grajdul, i-a răspuns Willow, ușor neîncrezătoare. Ți aduci aminte ce a zis când a început tabăra? Cum lucrurile trebuie făcute ca la carte?

– Știu, știu! a spus Sophie veselă. Și treaba *este* gata. Gorse este înapoi înăuntru, toată lumea e fericită. Nu-ți face griji, am ținut minte regulile taberei!

Sophie *abia* așteptase tabăra cu ponei de la Ferma Vale – grajdurile de echitație din localitate. Lainey era mama lui Jack și proprietara acestora. Organiza taberele de ani buni, iar acestea erau foarte populare, mai ales pentru copiii

precum Sophie, care nu aveau poneiul lor, dar își doreau unul. Participau la lecții, la o partidă de călărie pe plajă și chiar și la o seară de gătit pe una dintre pajiști. Era raiul poneilor! Sophie zâmbea aducându-și aminte de momentul în care mama ei fusese de acord să îi rezerve un loc în tabără. A sărit în sus de bucurie.

– Of, Sophie, a zâmbit tatăl ei când s-a calmat, într-un final. Ce fericită ar fi bunica să te vadă! Păcat că este atât de departe.

Sophie ofta de fiecare dată când tatăl ei îi aducea aminte de acest lucru. Bunica încă locuia în Nigeria, unde tatăl se născuse și crescuse. O întâlnește pe mama ei când se mutase în Anglia, pentru studii. Bunica iubea caii și chiar avusese câțiva în tinerețe. Ea și Sophie vorbeau des – era așa de bine să-și facă din mâini în fața ecranului! Sophie se gândea acum la ultima lor conversație, când îi povestise bunicii totul despre tabără.

– O să fac o mulțime de poze, i-a spus. Așa o să vezi ce mult am evoluat.

– Oh, sunt sigură că așa o să fie, i-a răspuns bunica. Dintotdeauna ai avut dragostea pentru ponei în sânge, Sophie. Frații tăi tot nu sunt interesați?

Sophie a oftat într-un mod exagerat.

– Nu, a spus ea. Sunt tot cu fotbalul și crichetul clasic, exact ca tata. De ce ai vrea să stai pe un teren și să prinzi o minge când ai putea galopa în jurul acestuia?

Bunica a râs din toată inima.

– Poate se vor da pe brazdă.

– Mă îndoiesc, a răspuns Sophie. Pe nimeni nu interesează caii, în afară de tine.

Când mama a lăsat-o la tabără, frații ei mai mari, Samuel și Joseph, erau și ei în mașină, echipați și pregătiți pentru meciul de crichet, cu gențile de sport înghesuite lângă lucrurile pentru ponei ale Sophiei.

LIBRIS | We know
BOOKS

– Aici e? a întrebat Samuel uitându-se spre grajduri, în timp ce strâmba din nas. Arată exact ca o fermă.

– Este o școală de călărie, i-a explicat Sophie. Proprietara a concurat la Cursa de cai de la Badminton. Este foarte cunoscută – trebuie să fii extrem de talentat să poți participa. Este vorba despre dresaj, sărituri și cros – un eveniment care ține trei zile. De ce nu vii să vezi?

– Nu, rămânem aici, i-a spus Joseph în timp ce dădea scroll pe telefon ca să citească ultimele rezultate ale meciurilor de fotbal.

El și Samuel erau *obsedați* să știe ce echipă câștigă.

– Nu vreau să întârziem la crichet. Și, oricum, călăria nu e un sport adevărat, nu-i așa?

– Bineînțeles că este! a strigat Sophie. Dacă nu ar fi fost, nu ajungea pe listă la Jocurile Olimpice, nu-i așa?

– Dar de cât talent este nevoie să stai pe un cal?
a rânjit Samuel.

Sophie a coborât din mașină, dându-și ochii peste cap. Nu avea niciun sens să le explice. Nu o asculta nimeni *cu adevărat*. Și nici nu-i înțelegeau dragostea pentru cai, așa cum o făcea bunica.

Dar mama ei găsisese Ferma Vale și pe Lainey, în urmă cu aproximativ cu an. Bunica insistase să îi plătească lecțiile de călărie. Sophie a început să învețe, silitoare, și i s-a părut că stătuse o veșnicie pe lista de așteptare pentru tabără. O rugase pe mama să o înscrie imediat ce auzise despre aceasta, într-o zi, după lecția de călărie. Și acum era aici. Avea de gând să savureze fiecare moment.

Mai mult de-atât, după ce a învățat să-l călărească pe Henry, un ponei voinic, drăgălaș, dar stabil, a făcut pereche cu Gorse, pe care l-a iubit din primul moment în care acesta a pășit în curte. Gorse era un frumos ponei Exmoor. Era roșcat,

coadă și coamă negre și lucioase. În jurul ochilor avea un model maro-deschis, despre care Lainey explicase că era cunoscut ca „ochi de broască”.

Sophie a râs, încrețindu-și pielea nasului. Venise să îl vadă pe Gorse după lecția de călărie, cu câteva săptămâni în urmă.

– Nu sună prea drăguț pentru un ponei atât de frumos.

– Nu prea, a fost de acord Lainey, chicotind. Dar este un exemplar fantastic de Exmoor.

L-a bătut prietenește pe spate.

– Știi că a fost campion la Show-ul pentru rasa Exmoor? Era o vreme instabilă, cu vânt deasupra mlaștinii, iar până la sfârșit el avea atâtea panglici, că de-abia îl mai vedeai. I-a plăcut să umble țanțoș prin arenă.

– Crezi că îi este dor de zilele acelea? a întrebat Sophie.

Lainey i-a zâmbit.

– Nu, i-a răspuns. Cred că îi place mai mult viața de acum, ocupat cu taberele, cu o mulțime de oameni care îl admiră, poate să facă trăsnaî!

Sophie simțea că se vor înțelege foarte bine. Din fericire, Lainey i-a citit gândurile, iar poneiul Exmoor cel chipeș era al ei pentru toată săptămâna.

Și-a umplut rapid plasa cu fân și s-a întors în curte. Razele calde ale soarelui se revărsaseră deasupra pietrișului, iar Mini, oaia îmblânzită a lui Lainey, se bronza lângă un jgheab vechi de piatră. Mini era o artistă a evadărilor, avea un caracter puternic, iar Lainey le-a spus copiilor că i-a fost mai ușor să o lase să umble pe unde voia ea, decât să încerce să o închidă undeva. Familia Sophiei